

[Poul H. Møller]

mor. I de år forandredes familiemønsteret i mange hjem. Det var langtfra altid af nød, at kvinden forlod denne efter vor opfattelse vigtigste arbejdsplads, nemlig hjemmet, men nok så ofte for at familien kunne leve op til naboens standard, måske endda helst overgå den. Det var dengang, man begyndte at nedvurdere den hjemmegående ved at tale om fordummelse, indelukkethed og ensidighed over for den moder, som foretrak at opdrage sine børn selv fremfor at overlade dette til en institution.

I hjem, hvor begge forældre var fuldtidsudarbejdende, kom de begge trætte hjem henimod aften, tappet for den energi og det overskud, der skulle give hjemmet indhold, hygge, varme og tryghed. Børnene fra vuggestuestadiet til puberteten – og sidstnævnte gruppe med et meget stærkt kontaktbehov – fik ikke dette behov dækket. Nej, det var ofte mere et pensionat, hvor man spiste og sov, end det var et egentligt hjem. Det var ikke det samlingspunkt, hvor børnene kunne finde hjælp hos far og mor i de små og store problemer, der uvægerlig melder sig.

I stedet søgte og fandt børn en anden kontakt af noget tvivlsom karakter, nemlig kontakten med kammerater på gadehjørnerne. Jeg har som politimand mere end én gang fulgt en sådan dreng eller pige hjem måske en sen midnatstime efter anholdelse og afhøring grundet forskellig kriminalitet, hjem til forældrene, som bedyrede, at deres pøde da sandelig ikke havde nødig at deltage i den og den kriminalitet, det være sig vold, røveri, tyveri og overfald, eller hvad det nu ellers kunne dreje sig om, for disse børn har aldrig manglet noget. Så viste sådanne forældre mig måske ind på barnets værelse, hvor der var ophængt elektrisk guitar, hvor der var hi-fi-radio og båndoptager og meget mere.

Men alt dette materielle kunne ikke opveje savnet af en fars og mors kærlighed, et hjem med varme og tryghed og sammenhold, og her blev grunden ofte lagt til en kriminel løbebane, der måske også på grund af det offentliges forfejlede eftergivenhed kom alt for godt i gang og var meget svær at standse igen.

Jeg ved godt, at meget har forandret sig i vor tid også på det familiemæssige område, men det ligger alligevel klart, at det er ud fra hjem, hvor én af forældrene – og jeg er stadig så gammeldags indstillet, at jeg her me-

ner fortrinsvis moderen – men altså hvor enten den ene eller den anden af forældrene var hjemme, når barnet kom fra skole måske modtaget med en kop kakao og én sludder om livets fortrædeligheder m.m., altså et hjem, der netop var familiens faste samlingspunkt, at det er ud fra sådanne hjem mange af landets bedste mænd og kvinder er fostret. Alt for ofte er børn i dag handicappede fra fødslen på grund af opvækst i et dårligt miljø, først og fremmest hjemmets og omgivelsernes miljø.

Det var ret meget om denne ene side af et mangesidigt problem – det ved jeg godt – men i mine mange år som politimand har jeg fået klart indtryk af, hvor stor en betydning barnets opvækstforhold har for dets senere trivsel i samfundet.

Vi har tidligere i dag drøftet lovforslag om skærpet retsforfølgning i voldssager, hvilket jeg har måttet erklære mig enig i nødvendigheden af. Men det er jo altså, når skaden er sket. Vi taler om mere politi på gaderne, hvad også er nødvendigt, men stadig må vi i højere grad satse på det forebyggende arbejde. Politiet gør en fortjenstfuld indsats i det kriminalpræventive arbejde rundt omkring på skoler og i ungdomsforeninger, men jeg tror, at dette kunne intensiveres yderligere, og pengene hertil ville være givet godt ud.

Hvad med en skærpet kurs over for det tiltagende alkoholmisbrug blandt ungdommen? Hvorfor så sart f.eks. over for forbud mod salg af spiritus til unge under 18 år, som kristeligt folkeparti flere gange har fremsat forslag om? Man må ganske vist ikke servere for sådanne unge på restaurationer, men så inkonsekvente er vi jo altså, at de unge i stedet lige kan gå hen om hjørnet hos købmanden og købe al den øl og spiritus, de ønsker sig. Hvad med en helt anderledes målrettet kamp imod dette? Det samme gælder naturligvis, hvad angår vore narkotikaproblemer.

Også den forfærdende store ungdomsarbejdsløshed må vi have med ind i billedet. Ledighed er som bekendt roden til meget ondt, og vi står i dag over for en flok af unge, der umiddelbart efter afgang fra skolen eller måske efter en yderligere uddannelse glider lige over i de arbejdslediges rækker med udsigt til at blive direkte asocial. Her opstår virkelig mange aggressioner.